

“The Younger Dryas” istid

Den seneste istid varede 1.200–1.300 år, fra 12.800 til ca. år 11.600 før nutiden.

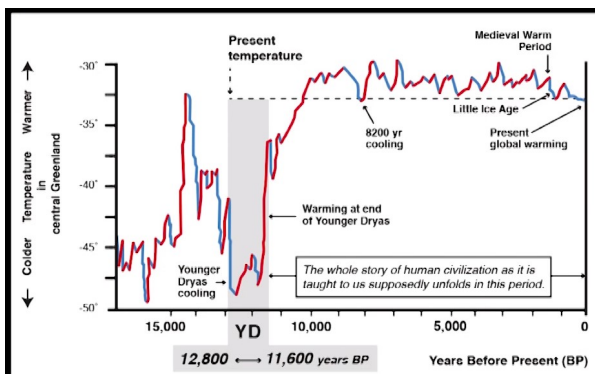
Der har været delte meninger – som altid, når en ny hypotese fremkommer – om grunden til de voldsomme ændringer i jordens klimatiske forhold i denne periode, når der diskuteres blandt fag- og lægfolk, og det har der også været i forholdet omkring YD's start- og sluttidspunkt, og især når der diskuteres årsagen til YD's drastiske opståen og afslutning.

For 14.800 år siden sluttede den store og langvarige istid, og menneskene begyndte så småt at finde sig selv. Men over de næste 2.000 år, skete der et dramatisk fald i temperaturen efter nogle pludselige hændelser, og dette anses af lægfolk og enkelte fagfolk, som en række af kosmisk katastrofe, der kun kan være forårsaget af en komet eller et meteornedslag, eller måske et ikke tidligere registreret vulkanudbrud. Der kan også være tale om, at et større søområde i Canada, pludselig er løbet over og tømt ud i Ishavet.

En udledning af koldt ferskvand kan have omdirigeret Golfstrømmen, men begyndelsen på **Younger Dryas** (YD) er sket i trin med nogle hundrede års mellemrum, som det kan ses af grafikken herunder, så det er måske en kombination af disse forskellige mulige hændelser.

Dog viser aflejringer og sediment, at et meteornedslag er mest sandsynlig for starten af den dybe kulde.

Fagfolk derimod kan ikke acceptere en sådan teori, før der ligger håndfaste beviser af videnskabelig karakter, og de har derfor forståeligt nok forkastet sådanne hypoteser i mange år, men dette er ved at ændre sig.

Temperaturudviklingen i Grønland gennem de seneste 17.000 år

De sibiriske mammutter uddøde for ca. 12.800 år siden, samtidig med udryddelse af mammutter og alle andre større dyr i Nordamerika.

YD markerer overgangen mellem Pleistocene-periode og vores nuværende, kendt som den Holocene periode.

Nordamerika's fauna blev brændt af, helt og aldeles.

Afbrændingen slog alle større dyr og mennesker ihjel, enten direkte, eller ved at afbrænde fødegrundlaget.

Afbrændingen som skyldes flere samtidige meteor-nedslag, startede en såkaldt atomvinter, som var medvirkende årsag til de store dyr også uddøde andre steder på kloden, på grund af kulde, mangel på føde og kolossale vindforhold i perioder.

Dette er en videnskabelig kendsgerning, efter fund af et 5 cm tykt lag af sorte aflejringer fra lige præcis starten af YD for 12.800 år siden, alle steder i Nordamerika, fra vest til øst.

Lige under dette lag af sort aske, som indeholder beviser for meteornedslag, finder man redskaber fra CLOVIS-indianerne, men oven over dette lag, er der ikke mere nogen af disse efterladenskaber, ej heller spor efter de store dyr.

Afslutningen af YD er lige så dramatisk.

I det nordlige Grønland er fundet et krater efter et meteornedslag på 31 km i diameter, foreløbig dateret til at være 11.600 år gammel.

Meteoritten har vejet omkring 12 milliarder ton og har udløst, hvad der svarer til 47 millioner gange Hiroshimabomben i energi.

Et nedslag i den størrelsesorden har stort potentiale til at ændre klimaet, « **siger professor Kurt H. Kjær** til Videnskab.dk.

Hiawatha krateret har ved sin dannelse af dette nedslag, fuldstændig fordampet isen og sendt en tsunami af varmt smeltevand ned gennem Baffin bugten og ud i Atlanterhavet, med en så enorm styrke, at det vil have efterladt sig spor så langt sydpå som Antaktis, hvis man kigger efter det.

Den bibelske vandflod og lignende historier fra hele verden, er helt sikker en beskrivelse af denne katastrofale hændelse.

"The Younger Dryas" istid

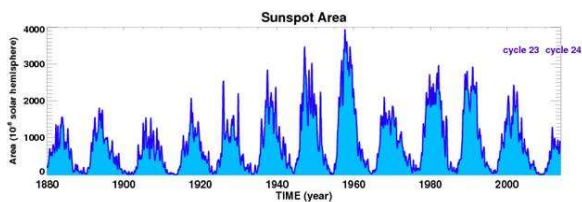
For 11.600 år siden steg temperaturen så igen dramatisk pludselig, og der har gennem de seneste 10.000 år være en relativ stabil periode, men mindre udsving af koldere perioder.

Af grafen ses "**Little Ice Age**", også kaldet "**Mauder Minimum**" som varede fra år 1645 til 1715 hvor der blev observeret forholdsvis få [solpletter](#) – se [Wikipedia](#), som svinger med en 11 års cyklus, og det var så koldt, at svenske soldater kunne spadsere over isen i Storebælt.

Netop her i år 2018 er vi ved at passere et minimumspunkt for solpletaktivitet, og netop dette bliver tolket som værende begyndelse til et nyt **Mauder Minimum**, fordi antallet af solpletter har været for nedadgående i de seneste udsvingsperioder, og er jævnt faldet siden 1960 og frem til i dag.

Dette tolkes af **den officielle videnskab** som om vi er på vej ind i **en ny "lille" istid**.

Nedenstående billede er fra [National Science Foundation](#) og viser en grafisk fremstilling af forløbet siden år 1880.

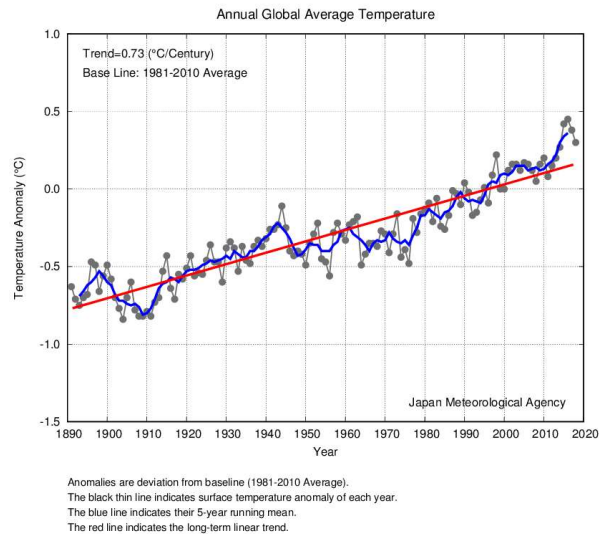
Videnskaben i dag forklarer stigende temperaturer med CO₂-udslip fra den menneskelige aktivitet, som værende grunden til en stigende drivhuseffekt, men der er tilsyneladende intet der indikerer, at dette skulle være tilfældet.

Der har altid været svingninger i jordens klima, med varmere og koldere perioder, hvilket er bevist i grafen over temperaturmålingerne fra Grønland.

Nedenstående temperaturkurve viser stigningen i den globale temperatur tilbage fra 1890 og til 2018.

Den viser en stigning på mindre end 1 (een) grad, og **er det unormalt?**

(tryk på billedet for den Japanske hjemmeside)

Kurven viser IKKE nogen stigning, som kan sættes i forbindelse med et højere CO₂-udslip, snarere er det indvirkningen fra solen, der giver en naturlige ændring, efter en lang periode med koldt vejr, er temperaturen nu igen på vej op.

Der er en svag stigning i temperaturen under WW2, som falder igen, da den slutter. Utroligt nok er der ingen indikation for WW1.

Hvis man sammenligner med temperaturen i isen på Grønland, ligger vi langt fra noget, der ligner en unormal situation, tvært imod ligger denne måling i det helt normale og forventelige måleområde.

De pludselige og dramatiske udsving som det vi finder i starten og slutningen af YD-perioden, er til gengæld et studium værdigt.

Hændelserne i starten og slutningen af YD, har haft stor indvirkning på resten af verden, med langvarige perioder med regn og andet nedfald fra himlen, og det vi i dag ville kalde **atomvinter**, som kan have været i flere år med samtidig manglende sollys og dermed manglende frugter og bær til datidens jægere og samlere og dyrelivet i almindelighed.

Ved afslutning af YD har den varme smeltvandstrøm fra Hiawatha nedslaget ud i Nordatlantehavet og ned gennem Baffin Bugten, **genstartet Golfstrømmens** løb mod det nordlige Ishav meget pludselig, måske på mindre end 10 år, og skabt det klima vi kender i dag.

Her skal desuden påtænkes at, ved disse hændelser under YD, blev 90 % af jordens

“The Younger Dryas” istid

mennesker udryddet af de enorme store oversvømmelser af bibelske dimensioner, og netop afsmeltningen af isen fik havene til at stige 125 meter over daværende vandlinje.

Den bibelske vandflod og lignende historier fra hele verden, er helt sikker en beskrivelse af disse katastrofale hændelser, ligesom **myten om ATLANTIS's undergang**.

Har vi nu set det sidste til den slags hændelser?

Det er der ikke enighed om. Fra officiel side kommer der beroligende udtalelser om, at disse hændelser er ualmindelig sjældne, og at de kun sker én gang for hver 10 millioner år.

Seneste forskning siger dog noget andet.

[Tunguskahændelsen i Sibirien](#) i året 1908 er en påmindelse om, at sådan noget sker af og til, og senest [Tjeljabinsk-meteoriten](#) i 2013, der efterlod 1200 sårede personer, viser med al tydelighed, at faren fra himlen skal tages mere alvorligt end vi umiddelbar tror.

2013-stenen fra rummet havde en diameter på 15 meter og vejede 10.000 tons.

Ifølge astrofysikeren **Patrik Nordvist** fra Umeå Universitet var Tjeljabinsk-meteoritten kun 2 minutter og 40 sekunder fra at ramme København eller det sydlige Sverige. Den eksploderede i en højde af 15–20 km med en energi svarende til 500 kiloton TNT, eller en stor atombombe.

Ifølge **NASA** sker den slags meteornedslag én gang hvert 100. år.

Det viser sig, hvis man går nærmere ind i dette studie, at der oftere end hvad officielle kilder fortæller, falder meteoriter af ret varierende størrelser, og lægmandsudtalelser taler om et nedfald hvert tyvende år af nogle på størrelse med en lille bil, andre på størrelse med en dobbeltdækker bus, bortset fra den mængde af stjernesud, der som støv, grus og småsten falder hvert døgn.

SE MERE HER:

<https://da.sott.net/category/4-Jordomvaltninger>

Se efter de månedlige videoer.

Nu er jorden for det meste dækket af hav, så derfor er det ret usandsynlig, at et menneske skulle blive ramt i hovedet.

Hvert år passerer jorden 2 gange gennem en koncentration af rester fra en komet, og det er foreløbigt sket med bind for øjnene af mennesker.

Tjeljabinsk-meteoritten var netop en rest fra denne komet, og der er masser af disse rester tilbage, som med tiden vil ramme jorden.

NASA forsøger at holde styr på disse rester, men mængden af dem ser ud til at være ret uoverskuelig, og netop Tjeljabinsk-meteoritten blev IKKE monitoreret, på grund af den retning den kom fra, som var retningen mod solen. Her bliver de fleste meteoriter skjult af det stærke sollys.

Helt nye og enestående analyser viser, at Jorden ca. to gange om året bliver ramt af så store sten fra rummet, at de eksploderer i atmosfæren med en kraft, der er en atombombe værdig.

Og med ca. 100 års mellemrum styrter så store himmellegemer ned, at de vil være i stand til at udslette en hel millionby.

2004 AS₁ (også kendt under sit første midlertidige navn **AL00667**) er en nærjords asteroide af typen **Apolloasteroide** med en diameter på 500 m, opdaget 13. januar 2004 og som passerede forbi Jorden den 15. januar 2004.

Hvis 2004 AS havde ramt jorden, var opdagelsen 2 dage før, ikke nok til at vi kunne have gjort noget for at afværge den, og **er det i virkeligheden en fremtidig mulighed?**

På [Videnskab.dk](#) kan der findes flere oplysninger om kometer og meteoriter.

Palle A. Andersen, Årsskiftet 2018/19